

Víla Juliana

Práve skončila jedna z tých letných búrok, kedy sa z oblohy leje dážď ako z veľkej krhly a svet osvetľujú blesky. Kto by sa dnes prechádzal lešom, naisto by premokol do poslednej nitky. Bolo tu však prázdno. Les bol svieži, voňavý a pretože bolo teplo, z kopcov sa parilo ako z hrncov. K lesnej studničke pribehli ľahunkým krokom víly. Pozerali jedna cez druhú, či dážď nenarobil nejaké škody a či voda v studničke zostala čistá a priehľadná.

„Pozrite, na studničke nám vyrástlo lekno!“ vykrikla najmladšia víla Lupienka.

„Aké je zvláštne...“ ozvala sa víla Lívia. „Sú v ňom ukryté všetky farby dúhy, ktorá dnes zafarbila oblohu.“

Aj ostatné víly sa otočili k čudesnému kvietku, ktorý tu ešte včera nebol a naklonili sa tesne nad vodu. Ako kvet začul jemné hlásky a ucítil teplý dych, jeho dúhové lupienky sa začali otvárať a rozvili sa až po okraj. Víly sa ešte viac priblížili, aby videli dovnútra. Ale čo to? Niečo si hľadalo cestu von. Z kvietka sa vystrčila jedna rúčka, druhá, a potom to čudo vykuklo. Aké krásne oči malo! Modré a hlboké ako sama studnička. Porozhliadalo sa okolo seba a rezko vyskočilo z kvietka.

„Nová víla!“ potešila sa najstaršia z víl, Olívia. Natiahla svoju ruku k studničke a pritiahla drobunkú vílu k sebe. „Že mi to skôr nenapadlo! Každý rok je nás predsa o jednu viac. No víly zvyčajne prichádzajú až na jeseň. A za mesačného svetla. Ty si sa nás už asi nevedela dočkať.“

„Vitaj medzi nami, víliatko!“ hovorili víly. Od radosti sa pochytili za ruky a začali tancovať. Mysleli si, že malinká víla si bude chcieť teraz posediť pri studničke, aby si oddýchla a že ju čoskoro premôže spánok. Ale tá keď zbadala tancujúce divožienky, rozžiarili sa jej oči a zvýskla od nadšenia. Začala tancovať spolu s nimi, akoby ju to bol už niekto dávno predtým naučil.

„Budeš sa volať Juliana, pretože si prišla rýchlo, kým nám ešte vládne horúci júl,“ povedala Olívia a zamyslene sa na ňu usmiala.

Víly rastú rýchlejšie ako tráva a keď príde prvá zima, nik by neuhádol, že nemajú ani jeden rok. Juliana stihla vyrásť, skôr ako sa k moci dostal september a zo stromov sa začali sypať prvé žalude. No čo bolo najzvláštnejšie, tak isto rýchlo sa naučila aj tancovať. A keď jej priateľky ustali a pobrali sa spať, Juliana ešte chvíľu zostávala na čistinke. Niekedy dokonca tancom privítala prvé slnečné lúče. Cítila, ako sa jej telom rozlieva teplo a radosť, hoci dni boli stále chladnejšie.

„Pozrite, sestričky, celá lúka je dnes biela!“ budila Juliana v jedno ráno ostatné víly.

„Och, to sa len zobudil zimný mrazík,“ odpovedali víly. „Nechaj nás ešte spať, Juliana, aspoň si neodrieme nôžky na tvrdej tráve!“

Len Olívia už nespala. Bola staršia a niekedy sa stalo, že celú noc nezažmurila oka. Podišla k Juliane a obdivovala s ňou zamrznuté steblá trávy.

„Toto už je zima?“ zvedavo sa jej spýtala Juliana. Nevedela sa dočkať, kedy si bude s ostatnými vílami fúkať ľahunké snehové vločky do vlasov alebo ochutnávať zamrznuté cencúle na ovisnutých vetvičkách smrekov. O všetkom jej rozprávali staršie sestry.

„Kdeže! Na zimu si ešte budeme musieť počkať,“ odpovedala Olívia. „Všetko má svoj čas. Teraz je október, zima príde až o dva mesiace. Ale nebuď smutná,“ dodala, keď si všimla Julianin sklamaný pohľad, „poď za mnou, niečo ti ukážem.“

Olívia zamierila k severnej strane Rozprávkovej hory, kam ostatné víly nikdy nechodievali. Spolu s Julianou kráčali pomedzi husté borovice, ktoré ich priviedli k vysokým skalám. Za nimi bolo ukryté priesačné jazero. Olívia sa nahla nad jazero, až sa jej dlhé biele vlasy dotýkali vody. Zhlboka sa nadýchla a vzduch silno vyfúkla na hladinu. Jazero razom zamrzlo. Všetko naokolo svedčilo o tom, že je ešte jeseň, stromy sa pýšili farebným listím a z javorov padali vrtuľky, no jazero vyzeralo ako uprostred najchladnejšej zimy.

„Júúúj! Aké je tvrdé! A dá sa po ňom chodiť!“ vykrikla Juliana, keď bosou nôžkou vykročila za Olíviou. Chcela si od radosti zatancovať, no len čo spravila prvú otočku, už sedela na ľade.

„Pomaly!“ zasmiala sa Olívia. „Najskôr sa musíš naučiť po jazere pohybovať. Je to úplne iné ako po tráve.“

Juliana sa opatrne postavila na nohy. Spravila pár krokov, potom sa rozbehla, odrazila a šmykla sa o veľký kus vpred. Takto sa šmýkala po celom jazere, kým pomaly začala skúšať otočky. Prvá, druhá, tretia... Išlo jej to čoraz lepšie.

Zastala pri opačnom brehu a obdivovala ľadové kryštáliky na zamrznutej tráve. Olívia jej zakývala.

„Koho si to sem priviedla?“ zvedavo sa opýtal niekto za jej chrbtom.

„Áááách, Hedviga! Myslela som si, že ešte спиš,“ začudovala sa Olívia. „Nikdy si predsa nevstávala skôr ako pred poludním.“

„Pche! To len vy v lesíku nad dubom vstávate za svitu. Ale kto by spal pri takomto výskote?“ zasmiala sa čarodejnica Hedviga hlbokým hlasom. „Tá malá víla vyzerá byť veľmi bystrá. A aká je rýchla, hneď by sa naučila lietať. Mala by si ju poslať ku mne. Vieš, že už dlho potrebujem pomocníčku.“

„Nezdá sa mi to...“ odpovedala Olívia.

„To si celá ty!“ zamračila sa Hedviga. „Vieš čo, keď nechceš ty, pozvem ju ja sama!“

„Je ešte primladá, len v júli prišla medzi nás,“ odpovedala jej Olívia.

„V lete?“ čudovala sa Hedviga. „To znamená, že je po prvýkrát na ľade. Je ešte šikovnejšia, ako som si myslela. Bude z nej skvelá čar...“

„Počkaj, porozprávame sa o tom neskôr. Teraz sa radšej schovaj, už prichádza!“

Hedviga zvrátila husté obočie, no urobila tak, ako jej povedala víla. Juliana sa niekoľkými dlhými šmykmi dostala späť k Olívii. Zdalo sa jej, že pri víle niekto stojí, no keď podišla bližšie, videla len rannú hmlu.

„Ako to, že vieš dychom zmraziť jazero?“ opýtala sa Juliana.

„Nikdy nevieš, čo dokážeš, kým to neskúsiš,“ povedala Olívia. „Ale teraz poďme, o chvíľu vyjde slnko a roztopí ľad. Kým bude poludnie, všetko tu bude vyzeráť tak ako predtým.“

Keď sa Juliana s Olíviou vrátili, ostatné víly ešte spali.